

TEPEGÖZ EYMİR'DE

Bir ilkbahar günüydü. Koca bir kışın ardından yeşeren doğa ve güzel hava insana coşku veriyordu. Ayşe Özbağı İlkokulunun 4-A sınıfı güzel bir gezi düzenleyip piknik yapmak için Eymir Gölü'ne gideceklerdi. Gezi günü gelmişti çocuklar çok heyecanlıydı. Herkes otobüse bindikten sonra otobüs kalktı ,yolları çok uzun değildi fakat çocuklar hemen acıkmışlardı. Can öğretmen çocuklara:

- Çocuklar daha çikalı çok olmadı ,gideceğimiz yerde biraz yorulun bakalım. Sonra yeriz yemeklerimizi. Şimdilik atıştırmalıklarınızı yiyebilirsiniz, dedi.

Eymir güzel bir yürüyüş alanıydı. Öğretmen ve öğrenciler çanta ve yiyeceklerini toplanma alanında bırakıp yürüyüşe çıktılar. Uzun ve eğlenceli bir yürüyüşün ardından geri döndüklerinde, gördükleri manzara onları şaşkınlığa uğrattı. Çünkü çantalarını darmaduman bir halde bütün alan dağılmış şekilde buldular.

Ela:

-Ne olmuş buraya böyle? diye bağırdı.

Taha:

-Sanırım bir köpek bütün alanı dağıtmış.

Işık:

-Köpek bayağı büyük bir köpek olmalı bomba düşmüş gibi olmuş burası. Şuradakilere bir soralım belki görmüşlerdir, dedi.

Fakat kimse ne olup bittiğini görmemişti. Can öğretmen bu olay çocukların keyfini bozmasın diye:

-Hadi o zaman balık ekmekler benden, dedi.

Çocuklar çok sevindiler, hep beraber balık ekmek satan yere doğru yürüdüler. Tam bu sırada Ela arkalarından çalıların arasından gelen bir ses duydu. Hemen Işık ve Taha'ya durumu söyledi. Arkadaşları grup halinde yürürken Işık, Taha ve Ela olayın arkasını araştırmaya karar verdiler. Geri kalan yiyecekleri bir araya toplayan arkadaşlar bir çalının arkasına saklanıp beklemeye başladılar. Bir süre sonra kocaman bir yaratığın çalıların arkasından çıkıp çantalara doğru ilerlediğini gördüler. Bu tepesinde tek gözü olan bir

yaratıktı. Çocuklar konuşamayacak kadar korkmuş halde yerlerinde donakaldılar. Tepegöz hayır hayır bu nasıl olabilir. Tepegöz sadece bir masal karakteridir. Önce birbirlerine sonra tekrar kamp alanına baktılar. Öğretmenlerinin yanına gitmek en mantıklısıydı ama korkudan yerlerinden kımlıdayamıyorlardı. Taha cep telefonunu çıkardı:

Bunu çekmeliyiz kimse inanmaz bize, dedi.

Tam o sırada cep telefonu çaldı. Önce Işık ve Ela sonra ise Tepegöz Taha'ya baktılar. Arayan Süleyman'dı. Arkadaşlarını merak etmişti.

Çocuklar donakalmıştı. Fakat bir tuhaflık vardı. Tepegöz'ün saldıracağını düşünüyorlardı ama yanılmışlardı. Tepegöz sesi duyunca kaçmaya başladı. Çocuklar hemen Can Öğretmen'in yanına gidip olanları anlattılar. Can öğretmen:

Siz çok acıktınız herhalde hadi yiyin balık ekmeklerinizi, dedi.

Ama çocuklar ne gördüklerini biliyorlardı. Olanları Süleyman'a anlattılar. Süleyman güldü hayal gücünüz çok güçlü diye onlara takıldı ama üçü aynı şeyi söyleyince meraklandı. Hadi gidip tekrar bakalım diye arkadaşlarını ikna etti.

Tekrar kamp alanına geldiler. Dört arkadaş bu sefer küçük bir çukur kazdılar ve çukurun içini dikenli dallarla kaplayıp üstünü yaprakla örttüler. En üste de dumanı tüten balık ekmekleri koydular. Hemen saklandılar. Biraz sonra Tepegöz ağaçların arasından göründü. Çekingen hareketlerle kokuya doğru yaklaştı. Tam balık ekmeklere uzanıyordu ki büyük bir acı hissetti. Dikenler ayağına batmıştı ve çok acı çekiyordu. Ela hemen Tepegöz'ün en zayıf yeri gözüdür. Gözünden vurursak yok olur dedi. Çocuklar tam ellerine aldıkları taşları fırlatacakken Tepegöz bağırdı:

-Durun durun. Basat gibi vurmayın bana, dedi. Çocuklar bu dev gibi yaratığın bu şekilde yalvarır gibi konuşmasına şaşırdılar. Durun, ben sadece açım, dedi Tepegöz. Bir taraftanda bağıırıyordu ayağındaki diken yüzünden. Işık korka korka Tepegöz'e yaklaştı.

Taha:

-Ne yapıyorsun Işık zarar verebilir sana, dedi.

Ben zarar vereceğini düşünmüyorum dedi Ela. O da Işık'a katıldı. Süleyman eline kocaman bir dal almıştı. Zarar vermeye kalksın da görelim, dedi. Bir dalda Taha'nın elindeydi. Dört arkadaş deve doğru yaklaştılar. Işık devin ayağındaki dikenini çıkardı. Tepegöz kocaman bir oh çekti ve bir taraftan ayağını ovarken:

Teşekkür ederim, dedi. Uzun zamandır konuştuğum ilk insanlarsınız. Ben bu tepede yaşarım, bu mevsimde uykumdan uyanıp yemek ararım. Geceleri çıkarım ama çok acıkmıştım. Sizin yemekleri görünce dayanamadım, dedi.

Süleyman:

-Nasıl yani sen Eymir'de mi yaşıyorsun? İnanılmaz!

Tepegöz:

-Siz, Eymir diyorsunuz ama benim yurdum burası. Lütfen kimseye bahsetmeyin. Yoksa buradan da kaçmam gerekir, dedi Tepegöz.

Çocuklar balık ekmeklerini Tepegöz'le paylaştılar. Dev artık doyduğunu tekrar uyumak için yuvasına gideceğini söyledi. Dört arkadaş veda edip diğer arkadaşlarının yanına döndüler.

Yaşadıkları şeye inanamıyorlardı. Öğretmenleri çocuklara:

-Ne oldu Tepegöz'e , Basat mı geldi yoksa? dedi gülerek.

Çocuklar:

-Yok öğretmenim Süleyman'ın sopasından korktu, dedi Işık. Dört arkadaş gülmeye başladı.

Gelecek yıl Tepegöz'e en güzel yiyecekleri getirmek üzere sözleştiler ve evlerine dönmek için otobüse bindiler. Ela arkadaşlarına dışarıyı gösterdi, dört kafadar camdan baktıklarında uzakta bir elin onlara sallandığını gördüler.

IŞIK DOĐAN

AYŞE ÖZBAĞI İLKOKULU

4/A SINIFI

GŐLBAŐI-ANKARA